

Lekcja 5

2 sierpnia

PASCHA

Tekst przewodni: Wj 12,26-27.**Zakres studium:** Wj 11,1-12,30.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Dziesiąta plaga jest kulminacją wszystkich poprzednich. Mieszkańcy Egiptu musieli odpowiednio przygotować się na nią, gdyż od tego zależało życie ich pierworodnych. Nikt nie pozostał bez ostrzeżenia. Wszyscy musieli podjąć decyzję - zaufać Panu i Jego ratunkowi, czy zlekceważyć Jego słowo? Jednym sposobem ocalenia życia było przyjęcie krwi niewinnego baranka. W związku z tą plagą ustanowiony został obrzęd Paschy, w ramach którego całe rodziny miały świętować Boże wyzwolenie.

Nie zapomnij wyjaśnić uczestnikom wspólnego studium zasadniczego przesłania Paschy, mianowicie iż baranek paschalny symbolizował Jezusa Chrystusa (J 1,29; 1 Kor 5,7). Jedynie w Nim wszyscy mamy pełnię życia i życie wieczne. Jezus zagwarantował nam to przez swoją śmierć na krzyżu (J 11,25; 12,32; Rz 5,6-8; 1 Kor 1,18.23-24). Obchodząc ostatnią Paschę ze swoimi uczniami, Jezus ustanowił nowy obrzęd. Skierował uwagę swoich wyznawców na symbole mające im przypominać najważniejsze wydarzenie w dziejach świata, a właściwie całego wszechświata - Jego prawdziwą zbawczą ofiarę złożoną za nas. Obchodząc Wieczerzę Pańską upamiętniamy Jego życie i śmierć poniesioną dla naszego zbawienia (Mt 26,26-29; 1 Kor 11,23-26). Ta Pascha połączona z ustanowieniem Wieczerzy Pańskiej jest przeniesieniem uwagi z ofiarnego baranka na Żywego Baranka, Jezusa Chrystusa - najważniejszą lekcją przypominaną przez symbole chleba i wina, a stosowaną przez codzienne osobiste przyjmowanie ofiarnej śmierci Chrystusa za ludzkość (2 Kor 5,15.21).

Część II: Komentarz

Tło historyczne

Totmes III (1504-1450 p.n.e.) wyznaczył swojego syna Amenhotepa II (1450-1425 p.n.e.), który nie był jego starszym synem, jako swojego współregenta, ale jedynie na krótki czas. Podczas plag Amenhotep II znajdował się poza Egiptem, gdyż prowadził kampanię militarną. Po powrocie otrzymał druzgoczącą wieść, że jego ojciec wraz z całą swoją armią utonął w Morzu Czerwonym ścigając Izraelitów (Wj 14,28; 15,4; Ps 136,15), a jego starszy brat, pierworodny syn Totmesa III, zmarł podczas dziesiątej plagi (Wj 12,29). Boży wyrok spadł zgodnie z przepowiednią jako potrójna kara na pierworodnych Egipcjan, ich zwierzęta i ich bogów (Wj 12,12). Faraon został wyraźnie ostrzeżony, ale odrzucił radę Boga i powtarzające się wezwania Mojżesza, by poddał się Bogu i oszczędził tragedii sobie i swoim poddanym. Faraon uparcie odmawiał okazania posłuszeństwa Bogu, a jego niepojęty upór doprowadził do bezprecedensowego spustoszenia Egiptu. Każda rodzina została dotknięta stratą. Wpływ tej tragedii był tak porażający, iż Egipcjanie błagali Izraelitów, by odeszli z Egiptu.

Baranek paschalny

Wielu ludzi nie rozumie prawdziwego sensu systemu ofiarniczego i jego symbolicznego znaczenia. Istnieje zasadnicza różnica między składaniem ofiar przez pogan w świątyniach czy domach rozmaitym bóstwom w formie bożków, a autentycznymi symbolicznymi ofiarami składanymi zgodnie z ustanowieniem żywego Boga. Bóg nakazał składanie symbolicznych ofiar i udzielił jasnych instrukcji, dlaczego i w jaki sposób należy te ofiary składać, a także kto i gdzie powinien to zrobić.

Poganie postrzegali ofiary składane bożkom jako „pokarm” dla nich w jakiś sposób niezbędny im do istnienia. Żywy Bóg sam dostarcza pokarm wszystkim istotom (Ps 104,14-27), a zatem nie potrzebuje żadnych ofiar, by się nimi karmić. Krótko mówiąc, ofiary nakazane przez Boga nie miały być żertwą dla Niego.

Jednak różnica między pogańskimi ofiarami a biblijnymi ofiarami sięga znacznie głębiej. Poganom przyświecało przekonanie, że składane przez nich ofiary są potężnym środkiem wpływania na bogów, uśmierzenia ich gniewu i zjednywania sobie ich przychylności. Poganie wierzyli, że muszą składać ofiary bogom, aby ich przebłagać i powstrzymać ich mściwe zapędy. Oddając bogom część swojego dobra, liczyli w zamian na boską ochronę, powodzenie, żyzność, bezpieczeństwo i łaskawość.

Natomiast ofiary składane zgodnie ze Słowem Bożym są Bożym środkiem wyrażania wiary w Jego obietnicę. Bóg zniża się do nas, przynosząc nam pojednanie i zbawienie. Kiedy wierzący składali ofiary, czynili to nie po to, by manipulować Bogiem. Wyrażali w ten sposób wiarę w przyszłą ofiarę Jezusa, na którą wskazywały symboliczne ofiary. W ten sposób przyjmowali Chrystusa jako swojego Zbawiciela, który jako jedyny może im przebaczyć grzechy, zbawić ich i błogosławić im.

Podczas wyjścia z Egiptu krew baranka na odrzwiach była znakiem (Wj 12,13), że rodzina mieszkająca w tak oznaczonym domu uznała Pana i pragnie żyć zgodnie z Jego nauką. Ten znak krwi przynosił sąd zbawienia

wszystkim domownikom. Bóg oświadczył: „Gdy ujrzę krew, ominę was, i nie dotknie was zgubna plaga, gdy uderzę ziemię egipską” (Wj 12,13). Nie był to sąd potępienia ani zniszczenia, ale pozytywny sąd odkupienia, którego doświadczyli wierzący. Słowo „pascha” znaczy „ominięcie” i odnosi się do faktu, iż Pański sąd zagłady „ominał” tych wierzących, którzy posłuszni Bogu oznaczyli krwią odrzwia swoich domów.

Ci, którzy uwierzyli, ofiarowali baranka i uczestniczyli w wieczerzy Paschalnej jako sędzię zbawienia. Niewinny baranek wskazywał na prawdziwego Baranka Paschalnego, Jezusa Chrystusa, który ofiarował siebie za ludzkość. Tak więc ci, którzy przyjmują Go jako swojego Zbawiciela, otrzymują obietnicę, że będą żyć wiecznie z Nim (J 3,16; 1 J 5,11-13).

Bóg może przyjąć wyłącznie ofiarę złożoną ze skruszonego, pokornego i wdzięcznego serca. Wdzięczność za to, co Bóg uczynił (a nie za to, co my osiągnęliśmy i czego dokonaliśmy) musi być najważniejszą motywacją wypływającą z serca wielbiącego Boga za dar zbawienia. Prorok Izajasz podkreśla, że powinniśmy motywować się nawzajem, gdyż sąd Boga nad Jego ludem nie jest sądem potępienia, ale sądem odkupienia. Nasz miłujący, łaskawy i troskliwy Pan uczy wierzących, jak mają rozumieć Jego sąd: „Mówcie do zaniepokojonych w sercu: Bądźcie mocni, nie bójcie się! Oto wasz Bóg! Nadchodzi pomsta, odpłata Boża! Sam on przychodzi i wybawi was!” (Iz 35,4).

Uczenie naszych dzieci drogi Bożej

Bóg udzielił konkretnych wskazówek swojemu ludowi, jak uczyć następne pokolenia o Nim i Jego wielkich dokonaniach. Nakazał swoim wiernym obchodzić Paschę każdego roku w bardzo osobisty sposób. To, co przeżyli przodkowie, miało być przeżywane przez Izraelitów jak ich własne doświadczenie wyjścia z Egiptu, jakby to oni byli niewolnikami odkupionymi przez Pana i uratowanymi z niewoli egipskiej. Rodzice mieli uczyć tego swoje dzieci w każdym następnym pokoleniu. Mieli przeżywać to doświadczenie nie tylko w słowach, ale także w czynach. Doświadczenie to miało pozostawać zawsze aktualne - historia miała być odgrywana tak, jakby działa się na nowo tu i teraz. Historyczne wydarzenie miało się stać realną częścią ich życia i odcisnąć piętno w ich charakterze. W ten sposób historia miała pozostać żywa, napełnić pamięć i pozostać w niej na zawsze. Mojżesz powiedział: „A gdy wejdziecie do ziemi, którą Pan wam da, jak obiecał, przestrzegać będziecie tego obrzędu. A gdy was zapytają synowie wasi: Co znaczy ten wasz obrzęd? Odpowiedź: Jest to rzeźna ofiara paschalna dla Pana, który omijał domy synów Izraela w Egipcie, gdy Egipcjanom zadawał ciosy, a domy nasze ochronił” (Wj 12,25-27). Aby pamiętać, Izraelici mieli obchodzić Paschę rok po roku.

Ten wzorzec jest standardem, jakim powinniśmy się kierować w nauczaniu naszych dzieci i wnucząt. Ten wzorzec został nam dany do naśladowania. Asaf napisał w słowach pieśni:

„Do przypowieści otworzę usta moje,
Opowiem zagadkowe dzieje starodawne.
Cośmy słyszeli i poznali, I co nam opowiadali ojcowie nasi,
Tego nie zataimy przed synami ich,
Lecz opowiemy przyszłemu pokoleniu:
Chwalebne czyny Pana i moc jego,
Oraz cudowne dzieła, których dokonał.
Związał Jakuba przykazaniami
I ustanowił w Izraelu zakon,
Który nadał ojcom naszym,
Aby głosili go synom swoim,
Aby poznało go następne pokolenie,
A synowie, którzy się urodzą,
Znów opowiadali go dzieciom swoim:
Że mają pokładać nadzieję w Bogu
I nie zapominać o dziełach Bożych,
Lecz strzec przykazań jego” (Ps 78,2-7).

Dawid także mówi, co powinniśmy czynić: „Pokolenie pokoleniu głosi dzieła twoje, opowiada o potędze twojej” (Ps 145,4). Historia odkupienia i wyzwolenia musi być właściwie powtarzana i nauczana w każdym pokoleniu. Wystarczy, że jedno pokolenie zaniedba tego zadania wobec swoich dzieci i bliskich, by wiedza o Bogu została utracona. Wówczas zrozumienie Jego nauki dramatycznie zmaleje, a dążenie do pobożnego życia będzie zagrożone.

Część III: Zastosowanie

1. Upór faraona oraz krnąbrność wielu Egipcjan uczą nas, że nawet największe cuda i najbardziej zdumiewające wydarzenia nie są w stanie zmusić ludzi, by uwierzyli i zmienili się. Jezus powiedział: „Jeśli Mojżesza i proroków nie słuchają, to choćby kto z umarłych powstał, też nie uwierzą” (Łk 16,31). Co sprawiło i nadal sprawia, że całym sercem idziesz za Bogiem? Jak możemy pomóc innym nie polegać na cudach, ale traktować Słowo Boże poważnie?

2. Ponieważ Bóg nas miłuje, uczy nas o niszczycielskich skutkach nieposłuszeństwa i upartego trwania w grzechu. Upór w złem jest śmiertelnie niebezpieczny, a więc Bóg łaskawie wzywa nas do skruchy i przyjęcia Jego zbawienia. Jak możemy się upewnić, że jesteśmy zupełnie poddani Jezusowi i jesteśmy zbawieni? Jak możemy autentycznie przyjąć Boże miłosierne ostrzeżenie, by nie podążać ścieżką prowadzącą do śmierci? Pułapki i pokusy są liczne. Jak możemy ich unikać?

3. Mojżesz w swojej mowie do Izraelitów podkreślił, że musimy stale uczyć nasze dzieci i wnuki o Bożej miłości, dobroci i prawdzie: „Będziesz je wpajał w twoich synów i będziesz o nich mówił, przebywając w swoim domu, idąc drogą, kładąc się i wstając” (Pwt 6,7). Jak możemy uczyć nasze dzieci w atrakcyjny i efektywny sposób, nie drażniąc ich przy tym i nie przymuszając, aby nasze rodziny były pełne harmonijnego i radosnego poznania Boga?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.
www.adwent.pl
dział: Studium biblijne
- **Materiał do „Czasu misji”**:
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz. 20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia